

ע"פ 34498/02-17 - שאלו יעקב שאלו יעקב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 34498-02-17 שאלו יעקב נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	שאלו יעקב שאלו יעקב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

הבקשה שלפני הינה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

בטרם דיון והכרעה במחלוקת שבין הצדדים ראוי לפרוש תחילה העובדות הרלבנטיות.

בתאריך 14.8.15 סמוך לשעה 03:40 עצרו שוטרים מיחידת התנועה של תחנת יפתח, את המבקש עת נהג ברכבו בצומת קיבוץ גליות- לוחמי גליפולי בתל אביב. השוטרים ערכו למבקש בדיקת ריכוז אלכוהול באוויר נשוף ומצאו כי בליטר אחד של אוויר נשוף ריכוז אלכוהול של 305 מיקרו גרם העולה על המידה הקבועה. משום כך, הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין עבירה של נהיגה בשכרות ובהתאם לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] וסעיף 169ב' לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 והזמנה לדין ליום 22.10.15. למותר לציין כי ההזמנה וכתב האישום כאמור נמסרו בידי המבקש בנסיבות הללו.

לדיון שהתקיים ביום 22.10.15 בבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב יפו, לא התייצב המבקש. בית המשפט דחה הדיון ליום 12.11.15. המבקש הגיש בקשה לדחות הדיון ממועד זה באמצעות בא כוחו עו"ד נגיב אבו שרקי. הדיון נדחה ליום 3.5.16. גם לדיון זה לא התייצב המבקש כמו גם לא התייצב בא כוחו. משום כך, קבע כב' השופט ישראל ויטלסון מבית משפט קמא כי הוא מרשיע הנאשם, ואחר כך גזר את דינו בהעדרו. בגזר הדין פסל בית המשפט את המבקש מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים.

המבקש באמצעות בא כוחו הגיש ערעור על גזר הדין במסגרת תיק עפ"ת 39297-09-16. הערעור הוגש לבית משפט זה, ביום 15.9.16- משמע בחלוף למעלה מארבעה חודשים מאז ניתן גזר הדין. הערעור הוגש בלא בקשה להארכת מועד להגשתו, לפיכך, החליט כב' השופט בן יוסף ביום 18.9.16 למחוק את הערעור.

ביום 16.2.17 הגיש המבקש ערעור נוסף בצירוף בקשה להארכת מועד להגשת הערעור.

עולה מן המקובץ כי הערעור שהוגש בשנית- הוגש בחלוף כ- 9 חודשים מאז ניתן גזר הדין.

בא כוח המבקש מבסס בקשתו על העיקרון שיהיה לו למבקש יומו בבית משפט. לפי דבריו, התקלה בהגשת הערעור באיחור נובעת מכך שבא כוחו הקודם של המבקש לא הודיע לו אודות גזר הדין אלא באיחור. כמו כן, לא הודיע לו אודות מחיקת הערעור משום ההגשה המאוחרת. בדיון שהתקיים לפני ביום 27.2.17 החלטתי כי טענה זו יש לבחון באמצעות בא כוחו הקודם של המבקש.

בדיון שהתקיים לפני ביום 16.3.17 לא עלה בידי בא כוח המבקש לבסס הטענה כי מחמת התנהלות בא כוחו הקודם, כשל המבקש בהגשת הערעור במועד. בדיון זה חזר וביקש בא כוח המבקש ליתן לו יומו בבית משפט. כמו כן טען כי לנוכח ריכוז האלכוהול, העונש של פסילת רישיון למשך שנתיים הוא מופרז ואינו מקובל לפיכך סיכויי הערעור להתקבל טובים.

באת כוח המשיבה התנגדה לבקשה. לפי גישתה אין בנמצא טעם ממשי לקבלת הבקשה. האיחור הרב בהגשת שני הערעורים, אינו מוסבר ומעבר לכך, על פי הלכת בית המשפט העליון איחור של חודשים רבים כל כך, בהגשת הערעור, אין בו כדי להצדיק הארכת המועד.

אני סבור שיש לדחות הבקשה.

כידוע: "כלל הוא, כי בית המשפט רשאי להאריך את המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים (סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), וזאת בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי ... ודוק: על אף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד בהליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בדין, וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה" (בש"פ 407/17 בן סימון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.1.17)).

ראשית לכל, כפי שפירטתי לעיל, התנהלות המבקש בבית משפט קמא, במיוחד אי התייצבותו לדיונים, יש בה כדי זלזול בבית המשפט. באשר לשפיטתו בהעדרו, אזי אין לו להלין אלא על עצמו. המבקש קיבל ההזמנה לדין לידי, ידע אודות מועד הדיון, ולא התייצב בבית משפט קמא. בית המשפט נקט מידה רבה של סובלנות ונתן למבקש הזדמנויות נוספות להתייצב בבית המשפט אלא שהמבקש לא עשה דבר.

באשר לטענה כי הוטעה על ידי בא כוחו הקודם אשר לא הודיע לו אודות גזר הדין במעמד צד אחד, כמו גם אודות ההליכים האחרים בבית משפט קמא ובערעור הראשון בבית משפט זה, הינה טענה בעלמא שלא הוכחה.

כאן המקום לציין כי בתיק עפ"ת 39297-09-16 הוגש יפוי כוח חתום על ידי המבקש מיום 12.9.16.

עובדה זו, סותרת דברי המבקש המפורטים בתצהיר שצורף לבקשה זו. בסעיף 11 לתצהיר מצהיר המבקש כי: "אני לא ידעתי כלל שעה"ד הגיש ערעור ושהערעור נדחה...". דע עקא שלנוכח יפוי הכוח החתום על ידי המבקש ביום 12.9.16 עולה ברורות כי הצהרה זו מפוקפקת. משחתם המבקש על יפוי כוח לעו"ד נציב אבו שורקי, ומטרת יפוי הכוח היא: "ערעור על גזר הדין" כפי הכתוב ביפוי הכוח, ממילא ידע המבקש כי הוגש ערעור על גזר הדין.

המסקנה מתוך המסמכים הללו היא שבנקודת זמן זו - 12.9.16, ידע המבקש כי הוא נפסל לנהוג בגין עבירת הנהיגה בשכרות וכי הגיש ערעור על כך. תמיהה רבה עולה, לשון המעטה, כיצד זה לא בריר ולא התעניין מה עלה בגורל הערעור. שהרי ככל שערעורו לא התקבל, פסול הוא לנהוג. לפיכך, מן הסתם, ככל אדם היה רץ וטורח לברר עניין זה ולו בלבד על מנת לבטל רוע הגזירה. יודגש כי האמור בתצהירו של המבקש אינו מפיג תמיהה זו ההיפך הוא הנכון כפי שצינתי לעיל. מעבר לכך ממילא עורך הדין שייצג את המבקש בהליך הקודם, לא אישר את הדברים אותם טוען המבקש ולא הוצגה כל ראייה אחרת המבססת טענותיו של המבקש.

אשר על כן, כל שנותר לפני הוא איחור בהגשת ערעור בתקופה ארוכה ביותר בלי שיהיה נימוק סביר שיבסס זאת.

נוסף על כך, ובאשר לטענה כי סיכויי הערעור טובים, העלה בא כוח המבקש טיעון הן באשר לעצם ההרשעה והן באשר לחומרת העונש. בא כוח המבקש טען כי קיימים ליקויים אשר נמצאו בחומר החקירה על ידי בא כוחו הקודם של המבקש שעה כי הוא עצמו טרם עיין בחומר החקירה. כמו כן טען כי עונש הפסילה שהושת על המבקש חורג ממדיניות הענישה הנהוגה. בעניין זה ראוי להפנות בא כוח המבקש לסעיף 39א לפקודת התעבורה הקובע כי בעבירות של נהיגה בשכרות מוגבל מתחם הענישה ברף התחתון לשנתיים. על פי הסיפא של אותו סעיף רשאי אמנם בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו להורות על תקופה קצרה יותר, אולם לא פורטו מהם אותם הנימוקים וממילא לא ניתן לבחון את מידת סיכוייהם. נוסף על אלה, אציין בלי להרחיב הדיבור באשר לחומרה הרבה שיש בנהיגת רכב בשכרות. הסיכון לציבור רב ביותר והוא סיכון ממשי ביותר. אני סבור אפוא כי אין יסוד ממשי לטענת בא כוח המבקש בדבר סיכויי הטובים של הערעור.

סוף דבר, שאיני מוצא בטיעוני בא כוח מש טעם ממשי המצדיק מתן ארכה להגשת הערעור.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב אדר תשע"ז, 20 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.